

عنوان مقاله:

تحلیل و بررسی روش تفسیر عرفانی

محل انتشار:

دومین کنفرانس بین المللی اقتصاد، مدیریت و فرهنگ ایرانی اسلامی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

حمید محمدقاسمی - دانشیار دانشگاه آزاد اسلامی ساری

محمدهادی یدالله پور - دانشیار دانشگاه علوم پزشکی بابل

فرشته زرگر - کارشناس ارشد علوم قرآن و حدیث

خلاصه مقاله:

قرآن کریم بهترین و مورد اعتمادترین منبع وحیانی است. مراد از تفسیر کشف مراد خدای متعال با استمداد از منابع و قرائن معتبر است. در این راستا، فهم مرتبه ای از آن برای عموم آسان می باشد ولقد یسرنا القرآن للذکر فهل من مدکر و فهم کامل آن ویژه پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و اوصیای گران قدر ایشان است. امام باقر علیه السلام می فرمایند ما یستطیع أحد أن یدعی أن عنده جمیع القرآن کله ظاهره و باطنه غیر الأوصیاء هیچ کس جز اوصیاء نمی تواند ادعا کند همه قرآن، از ظاهر و باطن، نزد اوست مبانی تفسیر عرفانی، نگاه ویژه عارفان به انسان، جهان و قرآن است. روش تفسیر عرفانی که از آن به تفسیر (رمزی) و (اشاری) نیز یاد می شود بر بهره گیری از اشارات قرآنی، تاویل و بطن قرآن و تداعی معانی استوار است. آیاتی از قرآن کریم که همه انسانها را به تدبیر و تفکر فرا می خواند شالوده تفسیر عرفانی را تشکیل می دهد. تفسیر عرفانی محصول تعامل تجربه و تعبیر با عرفان و قرآن است؛ به بیان دیگر عارفان کوشیده اند تا اشارات محبوب را از رهگذر عبارات نهان در قرآن عرضه دارند که این بیشتر به تاویل شبیه است تا تفسیر. در این تحقیق عمده ترین مبانی تفسیر عرفانی و روش های متداول در آن تبیین می شود.

کلمات کلیدی:

قرآن، عرفان، روش تفسیر، تاویل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/454103>

